1 Ιουνίου 2014

Εξάμηνο Μνημόσυνο του Γέροντος της αγάπης Γαβριήλ (ΦΩΤΟ)

/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις

Του Χαραλάμπη Μ. Μπούσια

Ἡ παρατήρηση καὶ ὁ προβληματισμὸς ἀποτελοῦν τὴ βάση τῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς μας.

Σὲ μιὰ παραλία, ὅπου στιβάζονται σωροὶ ἀπὸ κόκκους ἄμμου, βλέπουμε μιὰ διαρκῆ κίνησή τους μὲ τὴ δύναμη τῶν κυμάτων ποὺ σπάζουν ἐπάνω τους.

Ἂν εἴχαμε χρωματίσει μερικοὺς κόκκους της ποὺ βρίσκονταν στὴν ἐπιφάνεια, θὰ βλέπαμε ὅτι ἐξαφανίζονται ἀπὸ κάποιο κύμα ποὺ σημαίνει ὅτι βυθίζονται βαθιὰ μέσα στὴν ἄμμο καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰ κτυπήματα μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς βρίσκουμε πάλι στὴν ἐπιφάνεια.

Κόκκοι ἄμμου εἴμαστε καὶ ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, καὶ ἡ μανία τῶν κυμάτων τῆς ζωῆς μᾶς βυθίζει, γιὰ νὰ μᾶς ἐπαναφέρει πάλι, χωρὶς αὐτὸ νὰ εἶναι σίγουρο, μετὰ ἀπὸ πολλὰ κτυπήματα. Μὴ νομίσουμε ὅτι, ἐπειδὴ εἴμαστε στὴν ἐπιφάνεια, θὰ παραμείνουμε μόνιμα σὲ αὐτὴν.

Προσωρινοὶ εἴμαστε, ὄχι μόνιμοι. Εἴμαστε κόκκοι ἄμμου σὲ μιὰ μετακινούμενη στιβάδα, εἴμαστε μονάδες μιᾶς κοινωνίας στὴν ὁποία κατὰ τὴ φράση τοῦ Ἡρακλείτου «τὰ πάντα ῥεῖ», δηλαδὴ ὅλα εἶναι ρευστά, τίποτα δὲν εἶναι στατικό, τίποτα δὲν σταματάει ποτέ.

Ἑπομένως ὅλα ἀλλάζουν διαρκῶς, ὅλα ὑφίστανται φθορὰ ἢ μεταβολή.

Γι’ αὐτὸ καὶ ἡ συνειδητοποιημένη πάντοτε Ἐκκλησία μας μᾶς προετοιμάζει γιὰ τὶς προσωπικές, οἰκογενειακές, κοινωνικὲς καὶ ἐθνικὲς ἀνακατατάξεις αὐτὲς λέγοντας διὰ τοῦ στόματος τοῦ Προφητάνακτος Δαβίδ: «Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπείνασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ» (Ψαλμ. λγ΄ 11).

Ὅταν βρισκόμαστε στὴν ἐπιφάνεια τῆς ἄμμου, δὲν φανταζόμαστε τὶς περισσότερες φορὲς ὅτι ἕνα κύμα μπορεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὴν ἀφάνεια, ἀπὸ τὴν ὁποία πάλι ἄλλο κύμα μὲ Θεία μόνο συνέργεια μπορεῖ νὰ μᾶς ἐπαναφέρει στὸ φῶς.

Τὴν ἐπιφάνεια, ὅταν βρισκόμαστε σὲ αὐτὴ, δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀπολαμβάνουμε ἀσυλλόγιστα. Πολλοὶ θὰ ἤθελαν νὰ βρίσκονταν στὴ θέση μας, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνουν.

Ὀφείλουμε νὰ συλλογισθοῦμε ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει ἀξιώσει αὐτῆς τῆς τιμῆς τῆς ἐπιφανειακῆς ἀπολαύσεως καὶ νὰ τείνουμε πάντοτε χέρι βοηθείας σὲ αὐτοὺς ποὺ στεροῦνται αὐτῆς τῆς χάριτος.

Τὸ χέρι βοηθείας εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς ἀγάπης μας πρὸς τοὺς στερημένους τῆς χάριτός μας. Καὶ ὁ Θεός μας ποὺ βλέπει τὴν ἀγάπη μας, ἀπομακρύνει τὰ κύματα τῆς καταστροφῆς ἀπὸ κοντά μας.

Ἡ ἀγάπη ἀπομακρύνει τὸ κύμα τοῦ ἐναντίον μας παιδαγωγικοῦ κύματος τοῦ Κυρίου μας. Τὰ τελευταῖα χρόνια εἴδαμε πολλὰ κύματα νὰ ἀναποδογυρίζουν πλῆθος συνανθρώπων μας.

Εἴδαμε ὑπερήφανους συμπατριῶτες μας προδομένους καὶ πικραμένους ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ποὺ νόμισαν ὅτι μποροῦν νὰ τοὺς χειραγωγήσουν σωστὰ καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν σὲ σφαῖρες εὐημερίας, μὲ σκυμμένα τὰ κεφάλια ἀπὸ τὸ βάρος τῶν καθημερινῶν πολλαπλῶν προβλημάτων.

Τοὺς εἴδαμε νὰ πένονται, ἀλλὰ τὶς περισσότερες φορὲς νὰ μὴν λησμονοῦν νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Θεό, γιὰ ὅ,τι τοὺς χαρίζει καθημερινὰ βλέποντας καὶ οἱ ἴδιοι πὼς κάποιοι δίπλα τους, γύρω τους, στεροῦνται καὶ αὐτῶν τῶν ὀλίγων ἀγαθῶν ποὺ τοὺς ἔχουν παραμείνει.

Καὶ δὲν μένουν στὴν πιστοποίηση τῆς στερήσεως. Σπεύδουν μὲ φιλάδελφα αἰσθήματα νὰ προσφέρουν ἀπὸ τὸ ταμεῖο τῆς ἀγάπης τους μὲ τὴν καρδιά τους.

Εἴδαμε, τέλος, τὴν πληγωμένη ἀξιοπρέπεια τῶν ἀποδεκτῶν τῆς ἀγάπης, ποὺ διστακτικὰ δέχθηκαν τὴν ἐνίσχυση, τὸν καλὸ λόγο, τὴ συμπαράσταση.

Εἶναι οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι ποὺ πρὶν λίγα χρόνια μοίραζαν τὰ ἀποθέματα τῆς ἀγάπης τους, στοὺς ἄλλους. Τώρα βρίσκονται οἱ ἴδιοι ἀποδέκτες τῆς ἀγάπης κάποιων ἄλλων.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ κακία εἶναι ἀδελφές, γεννημένες ἀπὸ τὴν ἴδια μήτρα. Εἶναι ὅμως ἀντίθετες.

Ἡ καθεμιὰ ἀκολουθεῖ τὸ δικό της δρόμο. Σὲ ἕνα μονάχα σημεῖο συναντῶνται μεταξύ τους.

Στὸ σημεῖο τῆς κατανοήσεως ὅτι καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη εἶναι δανεικὲς καὶ ἂν κάνουμε τὸ καλό, ὁ Θεὸς θὰ τὸ φέρει μπροστά μας, ὅταν ἐμεῖς θὰ τὸ ἔχουμε ξεχάσει.

Ἀκόμη καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ εὐεργετήσαμε νὰ λησμονήσουν, Ἐκεῖνος δὲν ξεχνᾶ ποτέ. Μὴν διστάζουμε, λοιπόν, νὰ κολυμπήσουμε στῆς ἀγάπης τὰ ὄμορφα νερά, ποὺ δὲν τὰ ἐπηρεάζουν κύματα καταποντισμοῦ ποτέ.

Ἡ νηνεμία τῆς ἀγάπης, τοῦ θείου ἔρωτα πρὸς τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ ἡ ἀνιδιοτέλεια, δηλαδὴ ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὸ ἂν ἡ ἀγάπη μας στὸν Χριστὸ συνεπάγεται χαρὲς ἢ ὀδύνες, εὐφραίνει τὴ ζωή μας.

Εἶναι νηνεμία ἀρχοντιᾶς καὶ ἀνωτερότητας, χωρὶς μιζέριες, ὑπολογισμοὺς καὶ φόβους, λεβέντικη καὶ ἄξια τοῦ θείου μεγαλείου καὶ τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης στὴν φιλικὴ διάθεση τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μᾶς ἀγαπᾶ.

Ὁ σεβασμὸς τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, ἡ διακριτικότητα καὶ ἡ ἀγάπη βοηθοῦν στὴν παρηγορητικὴ ἀνακούφιση κάθε πονεμένου συνανθρώπου μας.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς προσκαλεῖ πρὸς τοῦτο λέγοντας: «Δῶστε, δῶστε στοὺς πτωχούς».

Ἀκόμη ὅμως καὶ ἂν δὲν ἔχεις νὰ δώσεις τροφὴ ἢ χρήματα, δῶσε χαμόγελο, δῶσε ἕναν καλὸ λόγο, δῶσε τὸ χέρι σου σὲ ἐκεῖνον ποὺ ἁπλώνει μπροστά σου τὸ δικό του. Ἔτσι ἔκανε καὶ ὁ Χριστός.

Ἅπλωσε τὰ δικά Του χέρια στὸ Σταυρὸ καὶ ἀγκάλιασε ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Μᾶς τὸ λέγει τὸ τροπάριο τῶν Αἴνων τοῦ Σταυροῦ, κατὰ τὸ ὁποῖο «εὖρος καὶ μῆκος σταυροῦ οὐρανοῦ ἰσοστάσιον», δηλαδὴ οἱ ὁριζόντιες καὶ οἱ κάθετες ἀκτῖνες τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ μας νοητῶς ἐπεκτεινόμενες ἀγκαλιάζουν ὅλο τὸν κόσμο, στὸν ὁποῖον ἀφειδώλευτα προσφέρουν τὴ θεϊκὴ ἀγάπη.

Ὁ μακαριζόμενος σήμερον Γέροντας Γαβριήλ, ὁ Γέροντας τῆς ἀγάπης, ὅπως συνηθίσαμε νὰ λέμε, εἶχε συλλάβει τὸ πραγματικὸ νόημα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ νόημα τῆς κενωτικῆς προσφορᾶς στὸν πλησίον, τὸ νόημα τῆς ἀγάπης χωρὶς ὅρια καὶ ἤθελε νὰ ἀκολουθήσει τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας: «Δὸς τὰ ὑπάρχοντά σου πτωχοῖς καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι» (Ματθ. ιθ΄ 21) καθὼς καὶ νὰ τηρεῖ τὴν εὐλογημένη ρήση: «Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. κ΄ 20, 35).

Ὁ ἀγώνας του ἦταν διαρκὴς γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῶν συνανθρώπων του καὶ ἡ καρδιά του παλλόταν στὸ ρυθμὸ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσφορᾶς στὸν πλησίον.

Σύνθημά του εἶχε ὅτι, ὅταν παίρνουμε, γεμίζουμε τὰ χέρια μας, ἐνῶ, ὅταν δίνουμε, γεμίζουμε τὴν καρδιά μας.

Οἱ ἐμπερίστατοι καὶ οἱ πτωχοὶ τὸν λάτρευαν σὰν πατέρα καὶ ὁ Φιλανθρωπικὸς καὶ Ἱεραποστολικὸς Ὅμιλος «Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας» ἀποτελοῦσε τὸ γνήσιο περιβάλλον τῆς εὐσυμπάθητης καρδιᾶς τοῦ Γέροντος, ποὺ ἀντιπροσώπευε τὴ μεγάλη χριστιανικὴ οἰκογένεια, ὅπου, ὅταν ἕνας πάσχει, συμπάσχουν ὅλα τὰ μέλη της.

Σήμερα, ἕξι μῆνες μετὰ τὴν μεταδημότευσή σου γιὰ τὴν πολιτεία τῶν οὐρανῶν, πολυσέβαστέ μου Γέροντα, σὲ νιώθουμε δίπλα μας, αἰσθανόμαστε τὴν παρουσία σου, ἀκοῦμε τὰ παρηγορητικά σου λόγια.

Δὲν μᾶς ἔχεις ἀφήσει ὀρφανούς. Ἡ παρακαταθήκη τῆς ἀγαπητικῆς σου καρδιᾶς ἔχει πλουτίσει ὅλους μας, ἔχει πλουτίσει τὸν Φιλανθρωπικό σου Ὅμιλο, ποὺ συνεχίζει τὴν προσφορά σου γιὰ τὴν ἀνακούφιση κάθε ἐμπερίστατου ἀδελφοῦ μας.

Τὰ πνευματικά σου παιδιά, αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἀγκάλιαζες καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα καμάρωνες λέγοντας «Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἅ μοι ἔδωκας, Κύριε» (Ἑβρ. β΄ 13), ἀμιλλῶνται σὲ ἔργα προσφορᾶς καὶ ἀγάπης μὲ τὴν ἐξ ὕψους συμπαράστασή σου, μιμούμενα τὴν εὐγενῆ σου ἄμιλλα μὲ τὸν Μητροπολίτη Κύκκου, κ. κ. Νικηφόρο, τοῦ ὁποίου

ἐθαύμαζες τὴ μεγάλη καρδιὰ και τὴν κοινωνικὴ προσφορὰ καθὼς καὶ τὸ πνευματικό σου τέκνο, τὸν Μητροπολίτη Ταμασοῦ κ. κ. Ἡσαΐα, ποὺ παραμένει Πρόεδρος τοῦ Ὁμίλου μας.

Ἔγραφες, Γέροντά μου: Ὁ πόνος τῶν γύρω μου ἦταν καὶ δικός μου πόνος, ἡ θλίψη τους γινόταν δάκρυ μου, ὁ στεναγμός τους δίστομη ρομφαία, ποὺ ἔσχιζε τὰ σωθικά μου καὶ τὸ σκοτάδι τους λίθος βαρύτατος, ποὺ πλάκωνε τὴν ψυχή μου.

Ἔβλεπα μπροστά μου τὸν Χριστό μας γυμνό, πεινασμένο, διψασμένο, στὴ φυλακή, στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου καὶ δὲν ἤθελα νὰ ἀκούσω πικραμένη τὴ φωνή Του νὰ μοῦ λέει: «Ἐπείνασα καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ οὐ συνηγάγετέ με, ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με» (Ματθ. κε΄ 42-43).

Καὶ νά, ποὺ ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας, στὰ δυσμὰ τοῦ βίου μου μὲ ἀξίωσε, μὲ τὴν ἄμεση καὶ ἐνεργὴ ἀρωγὴ τῶν πνευματικῶν μου παιδιῶν, νὰ ἱδρύσω τὸν Ἱεραποστολικὸ καὶ Φιλανθρωπικὸ Ὅμιλο «Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας».

Ὁ φωτιστὴς τῆς Κύπρου μας, ὁ ὁποῖος διακρίθηκε στὴν ἱεραποστολὴ καὶ στὴ φιλανθρωπία δὲν κράτησε τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀφοῦ ὅλους τοὺς πλησίον του τοὺς ἔβλεπε ὄχι μόνο σὰν τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ κάτι περισσότερο, σὰν εἰκόνες Χριστοῦ, ὑπὲρ τῶν ὁποίων «Χριστὸς ἀπέθανε» (Α΄ Κορ. η΄ 11).

Γιὰ ὅλους ἐμᾶς, Γέροντά μας, παραμένεις καὶ θὰ παραμένεις ὁ πολικὸς ἀστέρας ποὺ μᾶς δείχνει καὶ θὰ μᾶς δείχνει μέχρι τέλους τὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος, τὸ δρόμο τῆς φιλαδελφίας.

Παραμένεις ἡ ὑψηλὴ ἔπαλξη τῆς συμπάθειας πρὸς πάντα ἄνθρωπο. Παραμένεις τὸ ὑπόδειγμα προσφορᾶς καὶ ἔμπρακτης ἀγάπης κατὰ τὸ θεῖο ρῆμα: «Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. κ΄ 20, 35).

Ἡ εὐχή σου ἂς μᾶς συνοδεύει ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας.

Πηγή: romfea.gr